

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyní JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**, narozená dne XXX
vietnamské státní příslušnosti
bytem YYY
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam
organizační útvar Ministerstva zahraničních věcí
sídlem Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá určení, že zásah (postup) žalovaného (dále též „*velvyslanectví*“) spočívající v tom, že jí dne 24. 10. 2017 vrátil jako nepřijatelnou její žádost o vydání zaměstnanecké karty, byl nezákonný.

2. Žalobkyně se zaregistrovala k podání žádosti o dlouhodobé vízum. Dne 27. 9. 2017 se dostavila osobně na velvyslanectví v Hanoji a na podací přepážce předala úřední osobě žalovaného žádost o vydání zaměstnanecké karty. Dne 24. 10. 2017 jí byla tato žádost i s přílohami vrácena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb spolu se záznamem o usnesení ze dne 27. 9. 2017 č. j. 3200/2017-HANOI-II, kterým žalovaný konstatoval, že *žádost je nepřijatelná, neboť cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., a že žádost nebyla podána osobně - § 169h odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb.*
3. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že si nesjedнала termín k podání žádosti, a namítá rovněž jeho nepřezkoumatelnost, neboť tento závěr není v záznamu o usnesení nijak odůvodněn. Žalobkyně sděluje, že termín k podání žádosti, byť žádosti o vízum, sjednaný měla, a poukazuje na to, že jinak by nebyla v úředních hodinách vpuštěna do vnitřních prostor velvyslanectví.
4. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nebyl oprávněn posoudit žádost jako nepřijatelnou podle ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu nesjednání termínu pro osobní podání žádosti. Podle tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců je žádost o pobyt nepřijatelná, jestliže si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem. Zákon o pobytu cizinců však žádný způsob sjednání termínu pro podání žádosti nestanoví, a proto má žalobkyně za to, že je ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsoletní. Ust. § 169f zákona o pobytu cizinců, které ukládá povinnost žadatele sjednat si předem termín osobního podání žádosti způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce, je podle názoru žalobkyně nutné vykládat tak, že zastupitelský úřad (dále „ZÚ“) nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoli způsob sjednání termínu podle vlastního uvážení, ale pouze takový způsob, který je výslovně stanovený zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný na své úřední desce zveřejnil dne 23. 8. 2017 informaci, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu prostřednictvím systému Visapoint. Registrace prostřednictvím systému Visapoint však není jako způsob sjednávání termínu osobního podání žádosti v zákoně o pobytu cizinců stanovena. Žalobkyně dodává, že se opakovaně marně pokoušela prostřednictvím právního zástupce v systému Visapoint registrovat, avšak systém jí vždy odpověděl, že žádné termíny nejsou volné a má se o registraci pokusit později. Zveřejněný způsob sjednání termínu pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt nejenže neměl oporu v zákoně, ale zároveň registraci fakticky neumožňoval, a proto žalobkyně dosáhla vpuštění do prostor žalovaného na základě registrace k podání žádosti o dlouhodobé vízum.
5. Žalobkyně rovněž napadá závěry žalovaného, že žádost nebyla podána osobně. Podle žalobkyně je toto tvrzení nepravdivé, neboť svou žádost osobně předala na podací přepážce a jednala s několika úředními osobami. Namítá, že žalovaný měl o jednání spojeném s podáním žádosti sepsat protokol podle ust. § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který by postavil najisto, jaké osoby byly podání žádosti osobně přítomny a jaký byl průběh podání žádosti. Žalobkyni nemůže být k tíži, že takový protokol nebyl sepsán. Odkazuje v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Plzni

ze dne 21. 12. 2016 ve věci sp. zn. 57 A 53/2015 a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 25. 5. 2017 ve věci sp. zn. 10 Azs 97/2017.

6. Žalovaný předložil městskému soudu vyjádření k žalobě a navrhl v něm zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
7. V úvodu žalovaný vyjádřil své stanovisko, že ZÚ v Hanoji postrádá v předmětné věci pasivní žalobní legitimaci, neboť je ve smyslu ust. § 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, organizačním útvaru Ministerstva zahraničních věcí (dále „MZV“) v institucionálním i kompetenčním smyslu, a proto je minimálně oprávněno zastupovat ZÚ v řízení, které se týká výkonu veřejné správy ZÚ.
8. K námitce nepřezkoumatelnosti závěrů vyslovených v záznamu o usnesení žalovaný uvádí, že usnesením podle ust. § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců se pouze sděluje skutečnost, že žádost je nepřijatelná včetně důvodu nepřijatelnosti. Toto usnesení se neodůvodňuje, protože nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti žalobkyně a není předvídan jeho přezkum.
9. S tvrzením žalobkyně, že bylo odmítnutí její žádosti nezákonné, když byla zaregistrována za účelem sjednání termínu osobního podání žádosti, žalovaný nesouhlasí. Poukazuje na znění ust. § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které v rámci definice osobního podání žádosti mj. uvádí, že se jím rozumí podání žádosti v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění. Systematickým výkladem žalovaný dovozuje, že povinnost sjednat si termín za účelem osobního podání žádosti podle ust. § 169f zákona o pobytu cizinců je splněna pouze tehdy, pokud se žadatel zaregistroval pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. Ke stejnému závěru dochází i za pomoci teleologického výkladu, neboť účelem povinnosti sjednání termínu je umožnit ZÚ, jehož kapacity jsou značně omezené, efektivní organizaci vízového procesu. Jednání žalobkyně považuje za disimulované (zastřené) jednání a uvádí, že právní ochrany by měly požívat jen úkony vážné a čestně motivované, nikoli úkony svou podstatou lstivé. V daném případě by navíc žalobkyně registrací k osobnímu podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění získala neoprávněnou výhodu vůči ostatním žadatelům o dlouhodobé vízum, kteří zákon dodrželi.
10. Pokud jde o výklad ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je žalovaný toho názoru, že způsob sjednání termínu osobního podání je zákonem zcela jednoznačně stanoven, a to v ust. § 169f zákona o pobytu cizinců, který ponechává určení konkrétního způsobu na ZÚ, a odkazuje v této souvislosti na důvodovou zprávu k tomuto zákonu.
11. K otázce osobního podání žádosti žalovaný sděluje, že nečiní spornou přítomnost žalobkyně v prostorách ZÚ. Povinnost osobní účasti je nicméně přímo spojená se splněním povinnosti sjednání termínu osobního podání. V případě, že termín nebyl platně sjednán, je pro účely podání žádosti pro určitý druh a účel pobytového oprávnění potřeba na žadatele hledět, jako by nebyl osobně přítomen, neboť opačný výklad by zcela popřel účel, který je sledován stanovením povinnosti sjednat si předem termín osobního podání žádosti.
12. Co se týče námítky faktické nemožnosti registrace v systému Visapoint, žalovaný vysvětluje, že to, že žalobkyně nemohla v reálném čase získat přes tento systém registraci k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí naopak o tom, že systém Visapoint funkční byl, neboť plnil svou regulační funkci. Skutečnost, že se žalobkyni nepodařilo

zaregistrovat z důvodu nedostatku volných termínů, tedy bez vlastního zavinění, nezpochybňuje správnost postupu žalovaného, a naopak neospravedlňuje obcházení stanoveného způsobu podání žádosti listí.

13. Žalovaný ve svém vyjádření rovněž reaguje na judikaturu NSS týkající se zákona o pobytu cizinců, zejména rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52. Tvrdí, že tato judikatura NSS byla překonána novelou zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb., účinnou od 15. 7. 2017, která výslovně zmocňuje k provádění regulace (filtrace) podávaných žádostí již na ZÚ, a proto na nově vzniklou právní situaci nelze aplikovat zde vyslovené pravidlo.
14. Žalobkyně následně podala repliku k vyjádření žalovaného. Nejprve se v ní vyjádřila k argumentu, který se týká podmínky uvedené v ust. § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Namítá, že zákon sice stanoví povinnost podání žádosti v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění, ale neobsahuje pravidla, která by stanovila, kdo, jakým způsobem a v jakém rozsahu je oprávněn tuto dobu určit. Podle žalobkyně je nepřipustné, aby si dobu pro podání jednotlivých druhů žádostí svévolně určoval každý ZÚ samostatně a odlišně, neboť takový postup zakládá diskriminaci na základě státní příslušnosti při výkonu práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a je tak v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny.
15. Pokud jde o nemožnost registrace v systému Visapoint, je žalobkyně přesvědčena, že provádění regulace migrace nebo filtrace zájemců tímto způsobem odporuje zákonu, neboť není transparentní a zavádí diskriminaci na základě státní příslušnosti. Žalobkyně také výslovně poukazuje na rozpor se směrnicí o právu na sloučení rodiny č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, která nepřipouští, aby státy regulovaly počet podaných žádostí za účelem sloučení rodin, a z jejího čl. 8 je naopak možné dovodit zákaz takových postupů.
16. Závěrem žalobkyně napadá tvrzení žalovaného, že názory vyslovené v rozsudcích NSS ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52 a č. j. 7 Azs 227/2016-36 byly překonány novelou zákona o pobytu cizinců. Má za to, že ze žádného ustanovení této novely nevyplyvá oprávnění orgánu veřejné moci bránit občanům Vietnamu v osobním podání žádosti. Naopak stanoví-li zákon povinnost osobního podání, vyplývá z toho povinnost pro zastupitelské úřady zorganizovat svou činnost tak, aby žadatelé měli možnost své žádosti osobně podat, a to v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem.
17. K jednání před městským soudem se dostavil pouze žalovaný účastník; Substituční zástupkyně za právního zástupce žalobkyně pak byl přítomna až závěrečné části jednání – vyhlášení tohoto rozsudku. Žalovaný setrval na již písemně podaném vyjádření k žalobě. Městský soud zamítl návrh žaloby na provedení důkazů záznamem cit. usnesení a správním spisem žalovaného, a to v prvním případě pro nadbytečnost (uvedená listina je součástí správního spisu předloženého žalovaným a městský soud ji proto má k dispozici), ve druhém případě pak proto, že důkaz listinou lze procesně technicky provést pouze přečtením konkrétní listiny nebo její části, anebo sdělením jejího obsahu, popř. předložením k nahlédnutí při jednání, nikoli „celým spisem“, který však byl městskému soudu v souladu se zákonem předložen.
18. Městský soud posoudil věc takto:
19. Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech

nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

20. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Rozhoduje-li pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
21. Podle ust. § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který ZÚ zveřejní na své úřední desce.
22. Žalobkyně se domáhá, aby městský soud autoritativně určil, že vrácení žádosti o vydání zaměstnanecké karty jako nepřipustné, resp. nepřijatelné bylo nezákonným zásahem. Proto městský soud posoudil žalobu jako přípustnou bez ohledu na to, zda se žalobkyně mohla domáhat ochrany svých práv jinými právními prostředky (viz § 85 s. ř. s.). Zaměstnaneckou kartou se podle ust. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než tři měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas Ministerstva vnitra podle odstavce 7 nebo 8 cit. ustanovení. Cizince, u kterého je podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v ust. § 98 cit. zákona, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.
23. Z projednání věci vyplývá, že mezi účastníky není sporné to, že žalobkyně měla sjednaný termín k podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint. Účastníci se shodují i v tvrzení, že sjednaný termín se týkal jiného pobytového oprávnění (žádosti o dlouhodobé vízum), než o které žalobkyně skutečně usilovala (vydání zaměstnanecké karty). Předmětem sporu však je právní otázka, totiž ta, zda podání žádosti o jiné pobytové oprávnění, než pro které měla žalobkyně sjednaný termín v systému Visapoint, mohl žalovaný posoudit jako nepřijatelné, či nikoli.
24. V daném případě se žalobkyně dostavila do prostor žalovaného velvyslanectví ve sjednaném termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum. Účelem její přítomnosti však bylo podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Z tohoto důvodu úřední osoba žalovaného odmítla předmětnou žádost jako nepřijatelnou. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně se sice dostavila v úředních hodinách, avšak v úředních hodinách určených pro jinou agendu. Jinými slovy nerespektovala organizační opatření ZÚ v podávání jednotlivých druhů žádostí, a přesto se domáhala po žalovaném, aby jeho žádost přijal, byť se nedostavila v úředních hodinách pro příslušnou agendu.
25. Městský soud považuje za vhodné zdůraznit – v obecné rovině – význam úředních hodin všech správních úřadů, nejen ZÚ, neboť všechny správní úřady mají vyhrazeny své úřední hodiny pro veřejnost a pouze v těchto úředních hodinách „úřadují“ a jednají na venek, nebrání-li tomu okolnosti vyšší moci. Pouze v úředních hodinách může správní úřad vyřizovat záležitosti týkající se jeho konkrétní činnosti. Je věcí správního úřadu včetně ZÚ regulovat své úřední hodiny k vyřízení žádostí a záležitostí všech zájemců.

26. V návaznosti na to nelze podle městského soudu klást žalovanému k tíži, že zcela důvodně požadoval po žalobci, aby se k vyřízení žádosti dostavil v příslušných úředních hodinách pro danou agendu, a to v souladu se zákonnou úpravou obsaženou v zákoně o pobytu cizinců.
27. Stanovení úředních hodin pro jednotlivé typy pobytových oprávnění nelze mít za svévolné opatření, neboť žádosti pro jednotlivé druhy pobytových oprávnění žadatelů je povinen vyřizovat rovnoměrně tak, aby mohl vyřídit všechny typy podání (v daném případě vietnamských) žadatelů, resp. aby nedošlo k upřednostnění buď nějakého typu pobytového oprávnění či žadatele oproti jinému. V opačném případě by tak ZÚ se mohl dopustit nežádoucího porušení zejména Listiny, popř. správního řádu, jelikož by tak preferoval určité žadatele, a tím porušil zásady řádného vedení státní správy.
28. K námitce chybějící zákonné úpravy ohledně stanovení způsobu sjednávání termínů pro podávání žádostí městský soud konstatuje, že takové ustanovení český právní řád zná. Podle ust. § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce. Žalovaný v souladu s tímto ustanovením určil a prostřednictvím internetových stránek zveřejnil způsob sjednávání termínů pro osobní podání žádostí prostřednictvím objednávacího systému Visapoint a takto své zákonné povinnosti dostál.
29. Žalobkyně rovněž tvrdí, že se pokoušela opakovaně a marně registrovat prostřednictvím právního zástupce v systému Visapoint na termín pro podání žádosti (o vydání zaměstnanecké karty). Má za to, že systém Visapoint registraci fakticky neumožňoval.
30. K námitce tohoto obsahu se městský soud ztotožňuje se žalovaným, že se žalobkyni nepodařilo zaregistrovat v systému z důvodu nedostatku volných termínů, což svědčí o tom, že systém Visapoint funguje a naplňuje svůj účel, tedy regulaci počtu žádostí o pobytová oprávnění, neboť zájem o daná pobytová oprávnění je mnohem vyšší, než jsou kapacitní možnosti žalovaného žádosti zpracovat. Městský soud nemohl přehlédnout, že se žalobkyni podařilo registrovat pro termín podání žádosti o dlouhodobé vízum. Tato skutečnost tak nesvědčí o oprávněnosti vznesené námitky, tedy tvrzené nefunkčnosti systému Visapoint. Skutečnost, že se konkrétnímu žadateli po určitou dobu nedařilo opakovaně přihlásit na volný termín, nelze samu o sobě považovat za selhání registračního systému.
31. Podle ust. § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána, je-li tato žádost nepřijatelná. Tuto skutečnost ZÚ (u žádosti podané na ZÚ) cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že se zde jedná o usnesení, kterým se cizinci nezakládají, nemění či neruší práva a povinnosti a tudíž je není nutno odůvodňovat, tedy o usnesení informačního charakteru. Tento názor je vysloven i v důvodové zprávě k zákonu č. 222/2017 Sb., konkrétně k § 169h: „Odstavec 3 pak stanoví, v jakých případech zjišťuje nepřijatelnost žádosti zastupitelský úřad a v jakých Ministerstvo vnitra, a dále postup v případě podání nepřijatelné žádosti. Pokud je podána nepřijatelná žádost, nepovažuje se řízení o žádosti za zahájené a obdobně jako v případě nesplnění povinnosti osobního podání žádosti se důvod nepřijatelnosti cizinci písemně sdělí a vrátí se listiny, které byly součástí nepřijatelné žádosti. Z hlediska formy se jedná opět o sdělení podle části čtvrté

správního řádu. Cílem je tedy zakotvení efektivního postupu správního orgánu pro vypořádání se se zjevnými vadami, jako je např. podání žádosti na nepříslušném zastupitelském úřadu. Nejde však o zavedení postupu nepodléhajícího žádné kontrole, důvody nepřijatelnosti jsou striktně vymezeny zákonem a proti tomuto postupu správního orgánu je možné podat stížnost podle § 175 správního řádu.“

32. Městský soud zároveň připomíná ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem. Žalobkyně této povinnosti nedostála, nesjedнала si termín podání žádosti o vydání povolení k vydání zaměstnanecké karty, kterou dne 27. 9. 2017 předložila žalovanému, když se k němu dostavila na základě dohodnutého termínu k podání žádosti o dlouhodobé vízum.
33. Městský soud tak neshledal první žalobní bod důvodným.
34. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně označuje za nepravdivé tvrzení, že nebyla osobně přítomna podání žádosti, neboť byla před vstupem do prostor žalovaného velvyslanectví zkontrolována její totožnost podle cestovního dokladu. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že ani tato skutečnost není mezi účastníky sporná.
35. Lze konstatovat, že v daném případě se žalobkyně dostavila dne 27. 9. 2017 osobně do prostor žalovaného ZÚ (velvyslanectví). Z ust. § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Povinnost osobního podání žádosti je tedy přímo spojená se splněním povinnosti sjednání termínu osobního podání žádosti ke konkrétnímu pobytovému oprávnění.
36. Nebyl-li sjednán termín osobního podání žádosti pro určitý druh pobytového oprávnění, je třeba na žadatele hledět, jako by nebyl osobně přítomen. Výše zmíněné ustanovení je možné vztáhnout i na první žalobní bod, kdy je vyžadována registrace pro podání žádosti pro daný druh a účel pobytového oprávnění. Z tohoto důvodu je dokazování osobní přítomnosti žalobkyně (sepsáním protokolu podle ust. § 18 správního řádu) irelevantní, neboť o přítomnosti žalobkyně dne 27. 9. 2017 v prostorách ZÚ není sporu.
37. Z výše uvedených důvodů městský soud uzavírá projednávaný případ s tím, že nedošlo ke splnění podmínky přímého zkrácení na právech žalobkyně ve smyslu ust. § 82 s. ř. s.
38. NSS v rozsudku ze dne 17. 3. 2005 č.j. 2 Aps 1/2005-65 konstatoval, že ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. nelze poskytnout, není-li splněna byť jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s. Městský soud dospěl k závěru, že tvrzený zásah nesplňuje z důvodů výše uvedených podmínku nezákonnosti, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s.
39. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

kteřé důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Městský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

40. V neposlední řadě městský soud nepřehlédl, že replika žalobkyně nadbytečně poukazuje na směrnici o právu na sloučení rodiny č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, když vlastní pobytová právní záležitost žalobkyně se vůbec netýká problematiky dlouhodobého či trvalého pobytu za účelem společného soužití její rodiny, a to na rozdíl od jiných případů projednávaných paralelně městským soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2018

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.